

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Tomáše Foltase, Ph.D., a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce: **JUDr. J. D.**, proti žalovanému: **Exekutorská komora České republiky**, se sídlem v Brně, Husova 8, 602 00, zast. Mgr. Vladimírem Partlem, advokátem se sídlem v Brně, Cihlářská 19, 602 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Prezidia Exekutorské komory České republiky ze dne 14. 4. 2008, sp. zn. KŽ 9/05, **s e z r u š u j e** pro vady řízení a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen žalobci na náhradě nákladů řízení zaplatit částku 2 000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Prezidia Exekutorské komory České republiky ze dne 14. 4. 2008, sp. zn. KŽ 9/05, jako odvolacího orgánu, bylo potvrzeno rozhodnutí kárného senátu kárné komise Exekutorské komory ČR (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 11. 2005, č.j. KŽ 9/05-20 kterým byl žalobce shledán vinným, že v exekučním řízení (ve věci vymáhání pohledávky oprávněného Arch Holding s.r.o. proti povinné J. C. po předložení smlouvy o postoupení pohledávky mezi Arch Holding (BVI) Limited a společností Consulting Group, a.s., ze dne 22. 6. 2004) vydal usnesení, jímž rozhodl o procesním nástupnictví, aniž by měl prokázáno, že citovaná pohledávka, ohledně níž byla nařízena exekuce Okresním soudem v Jindřichově Hradci ze dne 20. 6. 2003, č.j. Nc 2470/2003-56, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 1. 12. 2003, č.j. Nc 2470/2003-70, byla oprávněným postoupena na společnost Consulting Group, a.s. Tím závažně porušil povinnost stanovenou exekučním řádem a dopustil se kárného provinění, za které mu bylo uloženo kárné opatření – napomenutí, jakož i povinnost náhrady nákladů kárného řízení ve výši 6.000,- Kč.

Proti citovanému rozhodnutí Prezidia Exekutorské komory podal žalobce včasnou žalobu, ve které namítal, že rozhodnutí není odůvodněné a tedy ani přezkoumatelné, protože se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími důvody. Podle žalobce z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, z jakého důvodu byla práva dosavadního oprávněného ohrožena a jaké zásadní zásady, na nichž spočívá exekuční řízení, byly porušeny. V napadeném rozhodnutí není uvedeno, proč je kárným proviněním vydání nesprávného rozhodnutí, proti němuž je možné se odvolat. Podle žalobce je napadené rozhodnutí též nezákonné. Zákonnou charakteristikou objektivní stránky skutkové podstaty kárného provinění je podle § 116 odst. 2 exekučního řádu závažnost jednání exekutora porušujícího povinnost stanovenou exekučním řádem, přičemž oprávněný nebyl nijak dotčen na svých právech. Dokazování se před soudním exekutorem provádí pouze v omezené míře a listina je dle § 36 odst. 4 zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“), dostačující k prokázání singulární sukcese. Po zhodnocení předložených důkazů tak rozhodl v souladu s § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Dále žalobce uvedl, že v řízení došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, neboť rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno po téměř třech letech po vydání rozhodnutí v prvním stupni a po více než čtyřech letech po spáchání skutku, a žalovaný tak měl za toto porušení práva do svého rozhodnutí zahrnout kompenzaci (nález Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 554/04). S odkazem na výše uvedené navrhl, aby rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně byla zrušena.

Ze soudního spisu bylo zjištěno, že na žalobu reagoval svým vyjádřením žalovaný, ve kterém uvedl, že nelze souhlasit s námitkou žalobce, že rozhodnutí je nezákonné a spočívá na nesprávném právním posouzení skutku podle § 116 odst. 2 exekučního řádu. Podle žalovaného žalobce rozhodl v předmětné právní věci o právním nástupnictví na základě návrhu podaného společností Arch Holding (BVI) Limited v zastoupení M. K., podle něhož došlo k postoupení pohledávky oprávněného – společnosti Arch Holding s.r.o. na společnost Consulting Group, a.s. Rozhodl tak o právním nástupnictví podle návrhu subjektu, který nebyl oprávněnou osobou v exekučním řízení, ačkoli ze smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 27. 4. 2004 plyne, že postupitelem pohledávky by měla být společnost Arch Holding (BVI) Limited. Tím žalobce porušil ustanovení § 36 odst. 4 a 5 a § 52 exekučního řádu a § 6 o. s. ř. Námitka žalobce, že zástupce společnosti Arch Holding (BVI) Limited byl zároveň jednatelem oprávněného, a tedy se domníval, že navrhuje vydat usnesení o právním nástupnictví pro oprávněného, je irrelevantní, neboť mu byl znám obsah smlouvy o postoupení pohledávky a skutečnost, kdo je postupitelem. Žalovaný je toho názoru, že žalobce se dopustil kárného provinění ve smyslu § 116 odst. 2 exekučního řádu. K námitce žalobce o porušení práva na spravedlivý proces žalovaný uvedl, že žalobci bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 11. 2005, doručeno dne 8. 12. 2005, neboť sám požádal o odročení jednání původně nařízeného na den 3. 10. 2005 (z důvodu čerpání dovolené). Rozhodnutí odvolacího senátu Prezidia Exekutorské komory České republiky bylo vydáno dne 18. 9. 2006 a napadené rozhodnutí dne 14. 4. 2008. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu pro zdejší soud vyplynuly následující podstatné skutečnosti: Dne 22. 6. 2005 podal ministr spravedlnosti k Exekutorské komoře ČR návrh na zahájení kárného řízení proti žalobci (č.j. 376/2005-PERS-SO/2). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 11. 2005, č.j. KŽ 9/05-20, byl žalobce shledán vinným, že v exekučním řízení ohledně vymáhání pohledávky oprávněné Arch Holding s.r.o. proti povinné J. C. po předložení smlouvy o postoupení pohledávky uzavřené mezi společností Arch Holding (BVI) Limited a společností Consulting Group, a. s., dne 22. 6. 2004 vydal usnesení pod sp. zn. EX 738/03, kterým rozhodl o procesním nástupnictví v exekučním řízení mezi dosavadním

oprávněným a společností Consulting Group, a. s., na straně oprávněného, aniž by měl prokázáno, že pohledávka (ohledně které byla nařízena exekuce usnesením Okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 20. 6. 2003, č. j. Nc 2470/2003-56, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 1. 12. 2003, č.j. Nc 2470/2003-70) byla oprávněným postoupena na společnost Consulting Group, a.s. Tím porušil ustanovení § 36 odst. 4 a 5 a § 52 exekučního řádu a § 6 o. s. ř., resp. závažně porušil povinnost stanovenou exekučním řádem a dopustil se kárného provinění podle § 116 odst. 2 exekučního řádu. Za toto kárné provinění mu bylo uloženo kárné opatření – napomenutí. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno 8. 12. 2005. Rozhodnutí odůvodnil správní orgán prvního stupně tím, že bylo zjištěno, že žalobce rozhodl o procesním nástupnictví, ačkoli mu byla předložena smlouva o postoupení pohledávky mezi společností Arch Holding (BVI) Limited a společností Consulting Group, a. s., ze dne 27. 4. 2004, ačkoli byla osobou oprávněnou v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. EX 738/03, společnost Arch Holding, s.r.o. Listiny, které měl žalobce v době rozhodnutí, neprokazovaly přechod pohledávky na právního nástupce, ačkoli výklad ustanovení § 36 odst. 5 exekučního řádu v tehdejší době návrh na vydání usnesení o procesním nástupci nevyžadoval. Uvedené jednání tak bylo způsobilé být předmětem kárné žaloby, neboť exekutor nese kárnou odpovědnost za své úkony, jež jsou v rozporu se zákonem, a závažné s ohledem na ohrožení práv oprávněného v exekučním řízení a porušení zásad exekučního řízení, které je povinen exekutor dodržovat. S ohledem na to, že exekutor sám odstranil nebo zmírnil důsledky svého jednání před podáním kárné žaloby, dostatečným kárným opatřením shledal rozhodující orgán napomenutí. Ze správního spisu dále plyne, že proti označenému prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 19. 12. 2005 odvolání, které odůvodnil tím, že označené rozhodnutí nemělo náležitosti stanovené § 121 exekučního řádu. Opravným usnesením ze dne 16. 2. 2006, č. j. KŽ 9/05-24, bylo uvedené rozhodnutí doplněno o poučení o opravném prostředku. Proti tomuto usnesení podal žalobce dne 22. 2. 2006 odvolání s odůvodněním, že k doplnění poučení o opravném prostředku došlo v rozporu s § 179 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád z roku 2004“), neboť se tento zákon neuplatní na řízení, která ke dni jeho účinnosti nebyla pravomocně skončena. Opravou lze odstranit jen zřejmou nesprávnost, jako je chyba v psaní a počtech. Žalobce dne 15. 8. 2006 doplnil svoje odvolání, tak, že rozhodnutí ze dne 4. 11. 2005 bylo vydáno na základě nesprávného právního posouzení věci, skutkový stav byl zjištěn neúplně a rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Kárný senát rozhodl podle jeho názoru na základě excesivně extenzivní interpretace § 116 odst. 2 exekučního řádu, neboť svoje rozhodnutí odůvodnil porušením zákona ze strany exekutora, ačkoli zjevná protiprávnost úkonu spočívající v porušování jakéhokoli zákona znakem objektivní stránky skutkové podstaty kárného provinění není. Došlo tím k porušení práva na spravedlivý proces. Tvzení kárného senátu o ohrožení práv oprávněného a porušení zásad, na nichž spočívá exekuční řízení, je nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, jaké zásady měly být porušeny ani jaká konkrétní práva oprávněné společnosti byla ohrožena. Tvzení kárného senátu o tom, že rozhodl o procesním nástupnictví, aniž by přechod práv byl prokázán, nemá ve spisu oporu. Rozhodnutí o procesním nástupnictví vydal na základě návrhu společnosti Arch Holding (BVI) Limited a Consulting Group, a. s., které též předložily smlouvu o postoupení pohledávky, když podpisy na smlouvě byly úředně ověřeny. Protože smlouva byla za společnost Arch Holding (BVI) Limited podepsána M. K., který byl jediným jednatelem původního oprávněného, nebyl důvod opravňující k závěru, že dotýčný navrhuje rozhodnutí o procesním nástupnictví v neprospěch oprávněné společnosti, jejímž byl jednatelem, bez právního důvodu. S ohledem na důvody obsažené v odvolání původního oprávněného pak své rozhodnutí zrušil autoremedurou. Z toho plyne, že původní oprávněný nebyl žádným způsobem na svých právech krácen. Kárný senát neuvedl, o jaké důkazy a právní úvahy opírá zjištění o existenci a míře hrozby porušení konkrétních práv oprávněného. Podle § 36 odst. 4 exekučního řádu lze považovat listinu vydanou notářem vzhledem k zásadě omezeného

dokazování v exekučním řízení k prokázání singulární sukcese za dostačující. Pokud pak takovou listinu hodnotil ve spojení s dalšími důkazy, postupoval v souladu s ustanovením § 132 o.s.ř. Řízení je ovládáno zásadou projednací, která umožňuje účastníkům řízení bránit se nesprávným či nepravdivým tvrzením jiné osoby a vyvracet je. Rozhodnutí o skutkovém závěru tak může být zákonnými procesními prostředky přezkoumáno. Uvedené záruky nevzal kárný senát v úvahu a následek v podobě „ohrožení práv dosavadního oprávněného v exekučním řízení“ žalobci přiřkl nedůvodně.

Konečně ze správního spisu plyne, že rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 4. 2008, sp. zn. KŽ 9/05, bylo napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. Žalovaný v odůvodnění po rekapitulaci dosavadního řízení ve věci, shrnutí odvolacích argumentů žalobce a relevantní právní úpravy uvedl toliko následující: *Odvolací senát po posouzení odvolacích důvodů kárně obviněného a na základě prostudování písemných podkladů dospěl k závěru, že kárný senát postupoval v průběhu kárného řízení správně a odvolací senát neshledal žádný důvod pro změnu či zrušení napadeného rozhodnutí kárného senátu. Odvolací senát se plně ztotožnil se skutkovými zjištěními kárného senátu i s jeho právním závěrem. Rozhodnutí o intenzitě kárného opatření považuje odvolací senát za adekvátní.* Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11. 8. 2008.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (ve smyslu ustanovení § 68 a § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci bylo rozhodnuto podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Žaloba je důvodná.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž bylo vysloveno, že žalobce se dopustil kárného provinění dle § 116 odst. 2 exekučního řádu, resp. mu bylo uloženo kárné opatření.

Podle § 116 odst. 1 a 2 exekučního řádu: *(1) Exekutor a kandidát exekutora je kárně odpovědný za kárné provinění. (2) Jestliže exekutor závažně nebo opětovně porušil povinnost stanovenou tímto zákonem nebo jestliže jeho chováním byla závažně nebo opětovně narušena důstojnost exekutorského povolání (dále jen "kárné provinění"), může mu být v kárném řízení uloženo některé z těchto opatření: a) napomenutí, b) písemné napomenutí, c) pokuta až do výše stonásobku minimální mzdy, d) odvolání z exekutorského úřadu.*

Podle § 118 odst. 1 až 3 exekučního řádu: *1) Exekutor nebo kandidát, proti němuž bylo řízení zahájeno, má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, a navrhopvat důkazy na svou obhajobu. Exekutor nebo kandidát může být v řízení zastoupen jiným exekutorem nebo advokátem. (2) V řízení lze vyslýchat svědky, znalce a účastníky, jen když se dobrovolně dostaví a poskytnou výpověď. (3) Pověřený člen kárného senátu provede potřebná šetření, zejména zjistí potřebné další skutečnosti a důkazy, nejsou-li v návrhu uvedeny, a jde-li o listiny nebo jiné věci, opatří je k provedení důkazu. Úkony, které*

v kárném řízení nemohou být provedeny, provede na dožádání kárného senátu a na náklady Komory soud; soud dožádání vyhoví, nejde-li o úkon podle zákona nepřipustný. Soud přitom učiní všechna rozhodnutí, která jsou k provedení dožádání potřebná.

Podle § 119 odst. 1 až 5 exekučního řádu: (1) Kárný senát bez ústního jednání řízení zastaví, jestliže a) byl návrh na zahájení kárného řízení podán opožděně nebo byl vzat zpět, b) byl exekutor odvolán nebo jestliže výkon jeho úřadu zanikl, případně skončil-li pracovní vztah kandidáta u exekutora, c) zanikla odpovědnost exekutora, případně kandidáta, za kárné provinění, d) bylo o skutku, pro který se vede kárné řízení, pravomocně rozhodnuto v trestním řízení. (2) Kárný senát řízení přeruší, má-li za to, že skutek, který se exekutorovi, případně kandidátovi klade za vinu, má znaky trestného činu, a věc předloží příslušnému orgánu činnému v trestním řízení. (3) Kárný senát přeruší kárné řízení také tehdy, dozví-li se, že pro skutek, pro který bylo kárné řízení zahájeno, se proti exekutorovi, případně kandidátovi vede trestní stíhání. (4) Kárný senát pokračuje v řízení, jestliže orgán činný v trestním řízení rozhodl, že skutek by mohl být posouzen jako kárné provinění. (5) Nerozhodne-li kárný senát o zastavení nebo přerušení kárného řízení, určí jeho předseda termín ústního jednání a vyrozumí o něm kárného žalobce, exekutora, případně kandidáta, proti němuž návrh směřuje, a má-li obhájce, také jeho obhájce. Je-li třeba vyslechnout svědky, předvolá je předseda kárného senátu k ústnímu jednání.

Podle § 120 odst. 1 až 4 exekučního řádu: (1) Dojde-li kárný senát k závěru, že exekutor se dopustil kárného provinění, rozhodne, že je vinen, a uloží mu kárné opatření podle 116 odst. 2. Dojde-li kárný senát k závěru, že kandidát se dopustil kárného provinění, rozhodne, že je vinen, a uloží mu kárné opatření podle § 116 odst. 2 písm. a) nebo b) nebo podle § 116 odst. 3. (2) Dojde-li kárný senát k závěru, že se exekutor, případně kandidát kárného provinění nedopustil nebo mu nelze kárné provinění prokázat, rozhodne, že exekutor, případně kandidát se kárného obvinění zprošťuje. (3) Kárný senát zastaví kárné řízení, jestliže vyjde najevo některý z důvodů zastavení uvedených v § 119 odst. 1 při ústním jednání. (4) Jestliže kárný senát návrh na uložení kárného opatření zamítl nebo exekutora, případně kandidáta zprostil, má exekutor, případně kandidát, proti němuž se kárné řízení vedlo, nárok vůči státu na náhradu nákladů účelně vynaložených v souvislosti s kárným řízením.

Podle § 121 odst. 1 a 4 exekučního řádu: (1) Rozhodnutí kárného senátu musí být písemné a musí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o opravném prostředku; pro doručování se použijí přiměřeně ustanovení zvláštních předpisů o doručování rozhodnutí vydaných ve správním řízení. (4) V řízení o odvolání se přiměřeně použijí ustanovení § 118 a 119. O odvolání rozhoduje prezidium. Prezidium změni napadené rozhodnutí, jestliže kárný senát rozhodl nesprávně, ačkoli správně zjistil skutkový stav věci. Nejsou-li podmínky ani pro potvrzení, ani pro změnu rozhodnutí, prezidium je zruší a vrátí je kárnému senátu k dalšímu řízení nebo postoupí věc orgánu, do jehož pravomoci náleží; kárný senát je v tomto případě vázán právním názorem prezidia.

Podle § 47 odst. 1 a 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, který platil do 31. 12. 2005 (dále též „správní řád z roku 1967“), musí rozhodnutí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání, přičemž správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, a jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Podle § 179 správního řádu z roku 2004, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2006, se řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, dokončí podle

dosavadních předpisů. Bylo-li rozhodnutí před účinností tohoto zákona zrušeno a vráceno k novému projednání správnímu orgánu, postupuje se podle dosavadních předpisů.

Žalobce napadenému rozhodnutí primárně vytýkal, že je nepřezkoumatelné z důvodu, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami. Z napadeného rozhodnutí žalovaného neplyne, jakým způsobem odvolací námitky hodnotil, když se žalovaný pouze omezil na konstatování, že napadené rozhodnutí kárného senátu je správné a je tedy na místě jej potvrdit.

Jak vyplývá ze shora provedené obsáhlé rekapitulace správního spisu, žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsáhlé odvolání, ve kterém mj. namítal, že rozhodnutí bylo vydáno na základě nesprávného právního posouzení věci, skutkový stav byl zjištěn neúplně, resp. dovozoval porušení práva na spravedlivý proces. Dále namítal nepřezkoumatelnost závěrů správního orgánu prvního stupně. Doplnil, že původní oprávněný nebyl žádným způsobem nijak na svých právech krácen, přičemž správní orgán prvního stupně neuvedl, o jaké důkazy a právní úvahy opírá zjištění o existenci a míře hrozby porušení konkrétních práv oprávněného.

Krajský soud proto zkoumal, zda se žalovaný těmito námitkami zabýval. Z napadeného rozhodnutí však vyplývá, že žalovaný po rekapitulaci dosavadního řízení ve věci a shrnutí odvolacích argumentů žalobce toliko uvedl, že na základě prostudování písemných podkladů dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval v průběhu kárného řízení správně a neshledal tudíž důvod pro změnu či zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Doplnil, že se ztotožnil se skutkovými zjištěními i s právním závěrem, přičemž intenzitu kárného opatření považuje za adekvátní.

S ohledem na uvedené proto krajský soud musel žalobci přisvědčit v označených námitkách dovozujících nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle označeného ustanovení § 179 správního řádu z roku 2004 bylo nutné na kárné řízení vedené vůči žalobci (z důvodu jeho pravomocného neskončení před nabytím účinnosti správního řádu z roku 2004, jak jednoznačně vyplývá ze správního spisu) použít právní úpravu účinnou do dne nabytí účinnosti správního řádu z roku 2004, tedy správní řád z roku 1967. Krajský soud je přitom názoru, že pokud § 121 odst. 4 exekučního řádu hovoří o aplikovatelnosti ustanovení § 118 a § 119, aniž by zároveň bylo uvedeno jiné ustanovení, nelze z toho vyvodit, že by odůvodnění rozhodnutí prezidia Exekutorské komory České republiky nemělo mít jiné náležitosti než rozhodnutí kárného senátu kárné komise podle § 121 odst. 1 exekučního řádu. Mezi takové náležitosti kromě výroku rozhodnutí patří dozajista i řádné odůvodnění. Pokud exekuční řád neobsahuje žádné ustanovení o tom, jaké náležitosti má mít odůvodnění správního rozhodnutí, přičemž takovým rozhodnutím rozhodnutí kárného senátu, resp. následně i prezidia Exekutorské komory ČR nepochybně je (a to vzhledem k autoritativnímu rozhodnutí o právech a povinnostech ve smyslu § 1 správního řádu z roku 1967), pak je třeba při absenci výslovné zákonné úpravy použít obecnou úpravu správního řízení, tedy správní řád z roku 1967. Podpůrně k tomu odkazuje krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č.j. 2 As 19/2004-92, ze kterého vyplývá, že jestliže se má podle zvláštních zákonů rozhodovat, tj. přijímat individuální správní akty, se všemi atributy stanovenými v § 1 správního řádu, pak se na toto rozhodování správní řád automaticky vztahuje, s výjimkou případů, že zvláštní zákon stanoví něco jiného, tj. pokud výslovně zcela či zčásti použití správního řádu vylučuje. Správní řád má v případech, kdy má rozhodování charakter ve smyslu jeho ust. § 1, obecnou podpůrnou (subsidiární) platnost a jeho ustanovení se tak použijí tehdy, nestanoví-li zvláštní zákon něco jiného (srov. např. Vopálka, V. in

Vopálka, V., Šimůnková, V. a Šolín, M.: Správní řád: komentář, Praha, 2003 [2. vydání], str. 6; obdobně srov. rovněž Šlauf, V., Matrasová, E., Příhoda, P. a Šmíd, L.: Správní řád: poznámkové vydání, Praha, 2003 [11. vydání], str. 15). Stejně tak odkazuje krajský soud na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, č.j. 7 A 84/99-38, z něhož vyplývá, že pokud zvláštní právní předpis neupravuje procesní pravidla, podle nichž musí správní orgán v řízení postupovat, ani nestanoví náležitosti rozhodnutí, je třeba subsidiárně použít procesní předpis, kterým je správní řád. Podle § 47 odst. 1 a 3 správního řádu z roku 1967 pak platí, že rozhodnutí musí vedle výroku a poučení obsahovat i odůvodnění, ve kterém správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, a jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval, přičemž podle § 59 správního řádu musí odvolací orgán přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu. Z relevantní judikatury přitom plyne, k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č.j. 3 As 51/2007-84, přístupný na www.nssoud.cz, jakož i rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31 Ca 39/2005-70, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 1. 2006, č.j. 31 Ca 53/2005-33, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6 A 48/92-23, že odvolací správní orgán je povinen se vypořádat v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny. Opačný postup vede k nepřezkoumatelnosti odvolacího rozhodnutí. Jak však vyplývá ze shora rekapitulovaného rozhodnutí žalovaného, ten se explicitně nezabýval uplatněnými odvolacími námitkami, když pouze obecně uvedl, že se ztotožnil se skutkovým a právním závěrem správního orgánu prvního stupně, aniž by jakýmkoli seznatelným způsobem srozumitelně popsal, proč považuje skutkový i právní závěr s ohledem na námitky žalobce za správný, a o které důkazy své rozhodnutí opřel, jak mu to ukládá shora citovaná právní úprava, resp. judikatura. Za dostatečné v tomto směru rozhodně nelze považovat konstatování, že k takovému závěru dospěl na základě prostudování písemných podkladů, aniž by zároveň uvedl, jaké skutečnosti byly pro jeho závěr rozhodující.

S ohledem na výše uvedené, tedy řádně nevypořádání se s uplatněnými odvolacími námitkami, nezbylo krajskému soudu než rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů zrušit [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Pro podporu tohoto závěru odkazuje Krajský soud v Brně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2007, č.j. 7 A 80/2000-78, přístupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. V dalším řízení bude proto na žalovaném, aby výše vytčené vady napravil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tedy aby se řádně zabýval všemi uplatněnými námitkami.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci plně úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, neboť současně neshledal existenci důvodů, které by měly vést, byť i jen k částečnému nepřiznání těchto nákladů. Protože jediným nákladem žalobce byl zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč, činí náhrada nákladů tuto částku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 22.7.2010

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu